

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Jesus Christus est noster Medicus & noster Advocatus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

bona infinita; si amare, est tangi commodis vel incommodis eorum, qui amantur, tu dicis, quòd, quando tangimur, tu tangeris & vulnereris in pupilla oculorum tuorum; si amare, est exponere se omnis generis laboribus, jacturis, periculis pro amicis suis, tu sacrificasti te totum pro nobis, usque ad savissimam & probrosissimam mortem crucis. Si amare denique est, velle se reddere infelicem, ut felices reddat amicos suos, non est miseriarum abyssus in mundo, cui te non immerferis, ad comparandam nobis beatitudinem æternam in possessione Regni tui.

Nimis quam felices sumus, quòd Jesum Christum habeamus amicum.

O Jesu! quam verus, quamque perfectus es amicus! ò Jesu quam amas nos! an digni sumus tam perfecto amore? quid fecimus, ut ad hoc obstringeremur te? quid nostri tu indiges?

quid expectare potes à nobis præ æqua tam perfecti erga nos amoris gratitudine? & post hæc omnia, misera nostra corda adhuc ignava sunt in amando te. Nulla est nobis cura, ut cognoscamus te, siquidem vix est, qui cognoscat te, qui requirat te, qui solummodo cogitet de te. O stupiditas! ò insensibilitas! ò probrum ingratitude nostrarum!

Ignosce, ò bone Jesu! morior præ pudore & dolore, quòd non amaverim te hucusque ex toto corde meo. Sed ex hoc instanti protestor coram facie cæli & terræ, quòd velim amare te, amare te, & amare te unice. Tu es & eris in æternum solus & unicus amicus meus; ego alium nolo habere in mundo amicum præter te, & eos, quos amari à me voles ex amore erga te.

ARGUMENTUM.

Jesus Christus est noster Medicus & noster Advocatus.

ARTICULUS IV.

FRamus ægroti, & omnes filii Adæ fauciati erant lethali-ter ferale illo ictu, quem receperunt in persona Proto-parentis sui à creatione mundi, ita ut totus orbis non esset nisi ingens Xenodochium, repletum ægrotis, sed ægritudine, quæ sanari non poterat ab ulla potentia hu-

mana. Ictus lethalis, quo peribant omnes, erat in ipsorum anima; sed spirituale hoc vulnus multas quoque pariebat infirmitates corporales, quibus torquebantur tota vitâ suâ. Ecce miserandum, in quem omnes redacti eramus, statum.

Quan-

Jesus Christus
est magnus
Medicus, qui
sanare venit
infirmi-
tates
corporum &
animarum
nostrarum.

Quando magus hic Medicus descenderat de cœlo, ut sanaret magnum hunc agrotum languentem in terris, universum genus humanum, videmus ex historia Evangelica, ipsum perpetuò sanasse infirmos, non solum ab infirmitatibus spiritualibus, sed etiam corporalibus. Quem in finem innumera patravit miracula toto vitæ suæ mortalis cursu, continuavit idipsum cunctis sæculis, & continuat adhuc indies ejusmodi operari miracula, restituendo sanitati tum animas, tum corpora per ministerium servorum suorum. Quando enim confugimus ad intercessionem Sanctorum, ut sanemur, ipse semper est, qui operatur omnes sanationes nostras, eoque omnes boni servi Jesu Christi nunquam quid faciant, nisi per potentiam sibi à divino Domino suo subministratam. Ipse igitur Omnipotens & amantissimus omnium nostrarum infirmitatum, corporalium & spiritualium est Medicus.

Lib. I. Pædag.
c. 2.

Sanctus Clemens Alexandrinus egregiè dicit, quòd sit *Pæonius Medicus, & sanctus agrotæ anima incantator*. Alludit ad famosum illum Medicum Pæonem, qui in Iliade Homeri sanare noverat Plutonem, Deum inferorum à lethali vulnere, quod acceperat à manu Herculis. Hæc

quidem est fabula, & tamen sanctus Clemens, sanctus hic & sapiens Ecclesiæ Alexandrinæ Presbyter ea uti voluit ad explanandum nobis omnipotentem virtutem cœlestis nostri Medici, qui sanare novit lethales plagas quæ æternam in inferis mortem conciliaissent nobis.

Sed melius adhuc id exprimit, quando dicit, quòd sit sanctæ agrotæ animæ incantator; sanctus incantator, divinus magus, qui facili negotio omnes sanat animarum nostrarum infirmitates. Quinam appellantur incantatores? nonne ii, qui absque usu remediorum corporalium sanant infirmitates corporum solis verbis. Quando conspicitur, quòd sanent omnes loquendo solum, dicitur, quòd fieri id debeat per artem Magicam. An igitur habendus sit Jesus Christus pro vero Mago? siquidem ex tot agrotis, quos sanavit, sicut refertur in Evangelio, non videmus, ipsum adhibuisse ulli aliquod remedium, nisi cœcò nato, super cujus oculos posuit lutum, quod remedium potius erat ad ipsum obcœcandum, si cœcus non fuisset: omnes alios sanavit, vel ipsis solum loquendo, vel ad summum tangendo ipsos, vel permittendo ipsis, ut tangerent simbriam vestimenti sui. O divinum Magum, qui sanare nôrat omnes

VIR.

virtute Verbi sui! sed Deus Pater primus Magus est, qui hoc nomine misit nobis Verbum suum in terras, ut sanaret omnes:

Psal. 106. Misit Verbum suum, & sanavit eos.

Collocat verba sua in os fervorum suorum, ut sanent animas sicut ipse.

Omnes ii, qui didicerunt certa verba à Mago quodam, sanat sicut ipse ægrotos, eadem dicendo verba. Si dæmones hanc possident potestatem ex permissione Dei, an mirandum sit, quòd Jesus Christus ponens verba sua plena incantatione divinâ in ora Apostolorum & Prædicatorum suorum, sanaverit & sanet adhuc indies loquendo, milliones ægrotarum animarum in universo orbe? sanctus Paulus, quem tota Ecclesia per antonomasiam magnum vocat Apostolum, sanctus Paulus prodigium Prædicatorum, quid non fecit pro conversione mundi, virtute divini Verbi? sanctus Augustinus dicit, quòd sit *Seminator verborum, Messor morum*, nempe bonorum; sed semper in semine inclusa est tota virtus producens fructus, & non in manu seminantis. Jesus Christus ergò, qui Patris omnipotens est Verbum, sanat animas, quando salvantur virtute divini Verbi sui.

Minorem fidem habemus in Jesum Christum, quam Magi habeant in dæmones.

Quoties contingit, quòd non solum infirmitates animæ, quæ sunt peccata ipsius, sed etiam peccata corporum, quæ ipsorum sunt infirmitates, sanata sint unico verbo magni hujus Medici

corporum & animarum. O si haberemus fidem! an dicere audeam Verbum, quod, dum pronuntiavero, suffundet me pudore? si haberemus tantam fidem in Jesum Christum, quantam habent Magi in suos dæmones! (ignosce Domine, quòd indignam hanc instituere audeam comparisonem, sed nimis quàm vera est) Dæmones pronuntiare jubent verba quædam barbara, vel impia, vel absurda servos suos, & ipsi sanant ægrotos, eò quòd confidunt in dæmonem. Jesus Christus imponit ori nostro divina sua verba, omnipotentem habentia virtutem ad sanandum omnia infirmitatum genera, & maxima patranda miracula; & hæc verba nullum effectum habent in ore nostro, eò quòd sufficientem non habemus fidem, neque etiam fiduciam in ipsum.

Adorandum Nomen Jesu pronuntiatum per ora Apostolorum sancti Petri & sancti Joannis, reddidit in instanti sanitatem & gressum cuidam claudum quem jacentem inveniebant ad portam templi Jerosolymis. Eratne virtus horum duorum hominum, quæ prodigiosam hanc operabatur sanitatem? Audi, quâ ratione sanctus Petrus hæc super re suam exponit mentem Judæis, hoc prodigium admirantibus, & cum stupore aspicientibus

Rrrrr

bus

Actor. 3.

bus ipsos, quasi attribuere vel-
lent ipsis facinoris hujus gloriam:
*Viri Israëlita, inquit, quid miramini
in hoc, aut nos quid intuemini, quasi
nostrâ virtute aut potestate fecerimus
hunc ambulare. Scitote, quod om-
nipotens virtus Nominis Jesu de-
derit integram sanitatem istam:
Notum sit vobis, quia in nomine Je-
su &c.*

Sed quæro, an augustum hoc
Nomen, adhuc hodie sicut olim,
ejusdem sit potestatis? quæro,
an hoc Verbum adorandum,
quod reliquit nobis verba sua,
suo plena robore ac virtute, non
conseruet illa semper in eadem
fortitudine? undè ergò oritur,
quòd adeò infirma sint in ore
nostro, ut efficiant nihil? fateamur
veritatem, sed morientes
pudore: minus fidei, minusque
fiduciz habemus in Jesum Chri-
stum, quàm Magi habeant in
dæmones.

Nihilominùs injuriam hanc
inurere nollem plurimis bonis
animabus, quæ cognoscunt Je-
sum Christum, amantque san-
ctum Nomen ejus, portantes il-
lud insculptum cordibus suis,
sæpiùsque magnâ cum venera-
tione revolvunt animo. San-
ctus Bernardus totus collique-
scebat dulcedine, quando cogi-
tabat de Jesu, vel quando de No-
mine Jesu faciebat sermonem.
Dicit illud esse oleum, quod sa-
porem addat cunctis animæ no-

stræ dapibus. *Aridus est omnis a- S. Bernard.
nimæ cibus, si non oleo isto insunditur: ferit 15. in
insipidus est, si non hoc sale conditur. Cantic.
Si scribas non sapit mihi, nisi legero
ibi Jesum: si disputes, aut conseras, Potestas ad-
non sapit mihi, nisi sonuerit ibi Jesus, mirabilis No-
Jesum mel in ore, in aure melos, in cor- minis Jesu
de jubilus. Sed est & medicina. Tri- pro bonis ani-
statur aliquis nostrum? veniat in cor- mabus.
Jesum, & inde saliat in os, & ecce
ad exortum Nominis lumen, nu-
bilum omne diffugit, redit serenum.
Labitur quis in crimen, currit insuper
ad laqueum mortis desperando: nonnè
si invocet Nomen vita, confestim re-
spirabit ad vitam? Tandem quid-
quid mali nos poterit afficere,
confugiamus ad magnum hunc
Medicum; in ipso solo inve-
niemus remedium cunctis no-
stris malis.*

Quid addere huic possum, Jesus Christus
nisi quòd sit etiam noster chari- est noster Ad-
tativus Advocatus, qui cunctas vocatus apud
nostras suscipiat causas, illasque Patrem suum.
efficaciter agat coram Deo Pa-
tre suo. Nemo est in mundo,
qui non firmiter crederet lucra-
turum se causam suam, si Advo-
catum haberet, qui quatuor has
possideat conditiones. Prima,
quòd ità ametur à Judice, ut nec
illi benignas possit abnuere au-
res, nec quidquam, quod à se
petierit, denegare. Secunda,
quòd ità sit prudens, ut Judex
nil sciat nisi per ipsum, tamque
eloquens, ut omnia, quæ volue-
rit, persuadeat ipsi. Tertia, quòd
ità

ita fit benevolus erga clientem suum, ut ipsius agat causam, ejusque promoveat commodum tanto cum ardore, ac si propria sua causa foret, resque ageretur sua. Et quarta, quod potestatem habeat supplendi ea omnia, quæ deesse possent bono juri clientis sui, sicut & benignitatem ad suppeditandum è proprio suo id omne, quod necessarium foret ad obtinendam victoriam causæ ipsius. Qui haberet hæc omnia, certus esse posset de optimo causæ suæ eventu.

Jam nobis hæc optima fors est, ut ejusmodi Advocatum habeamus in Persona Jesu Christi.

Pondus causæ, quod agit pro nobis.

Nos disceptamus toto vitæ nostræ cursu pro Regno cælorum; utque arceamus à nobis horrenda infelicitatis æternitatis supplicia. Hæc causa infiniti nobis est ponderis, eoquod hic agatur de vita æterna, vel de morte æterna. Interim bonum jus non habemus à nobis ipsis, & causa nostra, quæ semper incerta & ambigua manet, non judicabitur, nisi in ultimo momento vitæ nostræ: continuus nos deberet percellere timor, ne perdamus ipsam, & ne quidem de hoc cogitamus: si ferio id ponderarem, desperandi nobis ansa foret, cum videamus, quod à nobis ipsis jus nullum habeamus ad vitam æternam, nec aliquod medium, quo evitemus & evadamus mortem sempiternam.

Verum potentem habemus Advocatum, qui nostram agat causam. Nil est, quod magis nos consoletur, quod majorem nobis adjiciat animum, quam verba, quæ dilectus Domini nostri discipulus in prima sua epistola exarata nobis reliquit: *Fi-1. Joan. 2. v. 1.* *lioli mei, hæc scribo vobis, ut non peccetis. Sed & si quis peccaverit, Advocatum habemus apud Patrem, Jesum Christum justum: & ipse est propitiatio pro peccatis nostris.* Ecce tibi firmum ac solidum spei nostræ fulcimentum. Vide, quomodo ipse perpendat omnes prærogativas incomparabilis hujus Advocati, quibus non solum magna nobis concilietur spes ac fiducia, sed cujusdam quasi firmitas certitudinis, quod nostræ reportaturi simus victoriam causæ.

In primis est Advocatus pol-Magna ha-
lens auctoritate & Majestate in-benda nobis
finita, causam nostram agens co-est fiducia, re-
ram Deo Patre suo: *Advocatum* portaturos
habemus apud Patrem; sed Patrem, nos victoriam
à quo infinita ratione amatur; in causa no-
Patrem, à quo nunquam non-stra per Jesum
auditur, abs eo, quod unquam Christum de-
desistere possit, quin intendat & tensa.
aures præbeat illi quæcumpue si-
bi dicenti; Patrem, qui tam per-
fectè consentit & annuit ei, quod
vult, ut non nisi eandem cum ip-
so habeat voluntatem.

Secundò est Advocatus tam prudens, ut sit tota Sapiencia Dei Patris sui, qui nihil cognoscat,

Rrrrr 2

nisi

nisi per ipsum, tamque eloquens ut unico solo Verbo repleat intellectum divini Patris sui omnibus infinitis veritatibus, quas cognoscere potest, quin unquam extra eas possit cognoscere aliam.

Tertiò est Advocatus tam benevolus & officiosus, ut ex nostra propriam suam faciat causam. Ipse tam arctè conjungitur nobis, tamque sollicitè nostra curat commoda, ut videatur nihil esse separatum ipsum inter, & nos. Ipse est Caput nostrum, & nos sumus membra Corporis ipsius. Non sufficit dicere, quòd ipse tanto cum ardore curet & promoveat commoda nostra, quantò faceremus nos ipsi: nonnè enim luculentissimè vidimus, quòd curaverit illa toto vitæ suæ mortalis decursu infinitè majori cum ardore, quam faciamus nos; cujus rei testes sunt ipsius labores, ipsius sollicitudines continuæ, ipsius afflictiones, ipsius mors, effusus ipsius pro salute nostra sanguis? jam divina ipsius erga nos charitas non minor est in cælo, quam fuerit in terris: sed potius credendum est, ipsam ratione quâdam incrementum sumpsisse in cælis, cum videamus, quòd omnia vulnera sua aperta portaverit in cælum, ut illa Patris sui exponeret oculis, velut totidem ora facunda, quæ incessanter per-

orent pro salute nostra, quæque cessabunt nunquam potenter divinam urgere misericordiam, quoad obtineant pro nobis, quæ postulaverint.

Sed tandem sanctus Joannes, qui affirmat ipsum esse Advocatum nostrum, eodem tempore ipsum vocat *Jesum Christum justum*. An aget contra justitiam? semper verum est, nos esse peccatores, hoc distiteri nemo potest; & velut tales meritò privamur vitâ æternâ, & ad mortem condemnamur æternam. Verum ^{Jesus Christus} est; sed adjungit, quòd sit *propitiatio pro peccatis nostris*. Ecce tibi ^{supplet per seipsum,} eximiam prærogativam potentis Advocati nostri, qui ^{quod deest} supplet ex proprio suo, quòd deest bono juri pauperum clientum suorum. Verum est, nos non mereri vitam æternam; sed ipse hanc meretur pro nobis. Verum est, æquum non esse, ut dentur nobis præmia pro iis, quæ meremur suppliciiis; sed æquum est, ut ipsi nostra concedatur gratia, nobisque dentur præmia, quæ ipse est meritis pro nobis.

O Jesu, mi amantissime Advocate! caderem causâ meâ absque te, perirem in æternum, nisi curares tu commoda mea. Sed quàm certa & securo teneo illa, dum sunt in manu tua. Tu me amas, de hoc dubitare non possum, tuque vitam vis mihi æternam:

ternam: divinus Pater tuus amat te, de hoc quoque certus sum, nihil denegare is tibi potest, quidquid postulaveris ab ipso pro me. Jam tu incessanter postulas ab ipso, ut exhibeat mihi misericordiam; sacra vulnera tua loquuntur pro me; adorandum cor tuum, ipsius apertum oculis, sollicitat ipsum immenso cum amore, quem ostendit mihi, dum terebrari & perforari pro me voluit in Cruce. Nonne bene sperandi habeam ansam, quod non obstantibus meis mi-

seriis nunquam sim periturus. Loquere Cor amabile Redemptoris mei. Et quia pro me loqueris, patere, ut cor meum uniat se tecum, ut dicat in te, per te, & tecum, quidquid dixeris in favorem meum. Mirè oblector vobis, adoranda vulnera adorandissimi Salvatoris mei; nolo amplius occupari alio, nisi dolorosâ hâc passione, quæ vos produxit. Argumentum hoc erit trium sequentium Consultationum.

CONSULTATIO XXVI.

Christianus omnem suam collocare debet Consolationem in Meditatione Passionis Jesu Christi.

Sanctus Carolus Borromæus præparat se ad mortem per meditationem Passionis Jesu Christi.

Magnus Cardinalis sanctus Carolus Borromæus, sentiens appropinquare finem suum, è vehementissimo divini ignis, quo consumebatur cor ipsius, incendio, & novis zeli sui ardoribus, exhaurientibus residuum pretiosæ hujus vitæ, quam totam consecraverat divini amoris servitio, eo nomine vice ultimâ in suam se contulit solitudinem, seque disposuit ad magnum iter æternitatis suæ in monte Varallo, ubi sculptis imaginibus Dominicæ Passionis mysteria ad vivum repræsen-

tantur in diversis facellis, quorum quodlibet exponit oculis specialem patientis & morientis Salvatoris effigiem: eòquod crederet, quòd, postquam amabilem Salvatorem suum pedetentim secutus fuerat toto decursu vitæ suæ, hanc melius concludere non posset, quàm implendo animum suum idæis ac imaginibus, & cor suum affectibus & desideriis sanctissimæ mortis ipsius.

Cùm aliquatenus imitari vellemus pietatem sanctissimi hujus Præfulis, ad finiendum totum, quod arripimus iter: adhiben-

Rrrr 3

do